

tributary – video transkripsjoner

*For English transcripts visit
codadancefest.no/events/tributary*

Skjerm 1, video 1: Å gipse

Claire Cunningham:

Så, jeg pleide å få min ... jeg pleide å kalle det en spjelke; jeg pleide å få min spjelke tilpasset av en fyr som het Mr. Castles og jeg tror jeg husker prosedyren ganske godt. Det var alltid for det høyre benet og så kom de opp med en idé for et ortopedisk verktøy som fordelte vekten fra kneet og ned. Jeg tror de kalte det en kneskål-støttende spjelke.

Alt dette er det riktige utstyret. Først surret de den elastiske bandasjen til litt over kneet. Så kuttet de den. Spjelken min stopper som regel omtrent der, så jeg tror jeg trenger littegranne til. Og så kutter jeg den akkurat passe ... prøver å ikke kutte tærne ... og så drar jeg opp denne litt.

Akkurat, så – hva var neste steg? Først var det bandasjen og så dette, som der den ... hva er det den heter? Kutte-slire, den har du så du kan kutte den av senere uten å skjære inn i benet ditt. De pleide å legge den ned langs forsiden av benet, ned langs midten. Dra den gjennom der, så den stikker ut i begge ender. Rette den opp litt så den lager en fin og rett linje foran der.

Nedover midten av benet. Med sporet vendt utover. Det er der skalpellen glir nedover kuttesporet. OK. Så den sitter der. OK.

Så tar jeg denne blyanten, dypper den i vann og markerer alle feltene som er litt benete. Hva er det man kaller dem? Ikke utstikkere; jeg kaller dem alltid benete utstikkere, de stedene der benet står litt ut slik at ortosen kanskje må presses litt ut. De pleide å markere punktet med en vannfarveblyant og jeg husker nøyaktig hvilken farge Mr. Castles pleide å bruke, han pleide å bruke en blå blyant til å markere alle de punktene som trengtes, så han var sikker på at det ikke kom til å gnage på de stedene hvor benet kanskje stikker litt ut.

Alle de benete feltene, og så her hvor leggbenet står ut – han pleide å markere det området også.

Jeg tror det var et slags hakk her, for å markere at dette er en del av spjelken som måtte trekkes ut, så den bulte ut litt, slik at den ikke presset for hardt akkurat her. Så man markerer punkt som dette. Jepp, benete deler der opp. Det er her benet virkelig

stikker ut fra kneet. Han markerte hvor kneskålen var, hvilket er der hvor spjelken presser på, for å ta av for vekten. Jeg tenker det er omtrent her, og markerer omtrent der.

Han pleide å markere sporet, for kuttet.

Og så ville han også markere der spjelken sluttet. Og jeg tror spjelken min pleide å slutte omtrent der.

Der.

Den hadde en hengsel og man markerte der toppen av den var og hengselen ville gå rundt på hver side av kneet. Og så ville de markere der den stoppet på baksiden, øverst. For hvis man drar den for høyt skjærer den skikkelig inn i huden når du bøyer benet. Så de prøvde å markere stedet den burde stoppe. Men det ville alltid bli justert litt på så snart den faktiske ortosen var ferdiglaget. Disse tingene husker jeg, særlig markeringene. Og de ble alltid gjort med benet bøyet. Vanligvis mens jeg satt på en stol, faktisk, ikke på gulvet, men ...

OK, så nå kommer jeg til å åpne plasten.

Det er denne delen av prosessen jeg ikke er helt sikker på ... han pleide å legge gipsen i vann ... bandasjen ... og så blir det litt klemming for å forsøke å få vannet til å trekke inn langs midten, men det avhenger av balansen for å finne ut av hvor mye man skal klemme, så man ikke skviser all gipsen ut igjen. OK.

Hvor skal jeg begynne? Nederst. Hvor er enden ... her ja. Starte ved bunnen. Så er vi i gang. Det er også ganske viktig, tror jeg, at vannet er litt varmt, at det ikke er kaldt vann. Tror det er noe av det som gjør noe med gipsen. OK, så ...

Og dette var annerledes enn å bli gipset hvis du brakk benet. Det var en annen greie; de brukte ikke like mange lag, de brukte ikke så mange lag med gips, så det gikk mye raskere. Litt mer fort og gæli egentlig enn ... fordi man kom ikke til å gå med dette i seks uker eller noe, så ...

Denne her ... akkurat.

Denne lukten tar meg med tilbake, den er veldig kjent, lukten av gipsen. Jeg forsøker å finne punktet der den ikke er for trang, men ikke for løs heller.

Det er neppe et særlig lurt sted å stoppe.

Og så bare jevne den littegrann. Få ut humpene litt, skyve den på plass, kan man si, og så må du se til at du virkelig befinner deg i en bøyd ankel-posisjon, rett opp og ned. Jeg drar den her litt tilbake. Og så måtte du holde ankelen bøyd for det var den posisjonen du ønsket å ha ortosen i. Jeg holder den med tåen min; den er klissete. Og så, når ble laget, mens den tørket, satt Mr. Castle og presset tomlene sine inn i kneet mitt. Altså han presset skikkelig hardt inn i kneskålen i flere minutter mens den tørket. Forsøkte å presse skikkelig så det ble et avtrykk i gipsen akkurat der.

Så, ja. Å prøve å holde ankelen bøyd mens den tørket. Burde vel egentlig sittede i en stol, faktisk ... er jo litt frekt, men ...

Så begynner den også å bli varm. Så snart den er på og gipsen stivner blir den faktisk ganske varm. Det er ganske overraskende hvor varm den blir og det er egentlig en nokså betryggende følelse – ganske behagelig, faktisk. Jeg hadde glemt hvor godt det føles. Føles ganske, på en måte trygt.

Jeg tror dette sannsynligvis er tørt nok. Og så må du begynne å ... være klar til å skjære deg ut av den. Så det er her den skjærekanalene er kjekk å ha. For du kan bare følge kanalen nedover gipsen som beskytter huden. Jeg trengte ikke egentlig å skjære ... så du bare kutter gjennom gipsen. Behøver ikke bry deg om strømpen, for den kan du ta med saksen. Så det er bokstavelig talt bare å dra nedover ...

Jeg tror at korte, grunne kutt er lettest, heller enn å prøve å lage store, lange. Ser ut til å være en bedre måte. Jeg kan fortsatt føle kanalen der.

Den er alltid tykkest ved ankelen. Du prøver bare å komme deg til bandasjen under. Og så bruker du spesialsaksen, som også følger sporet i sliren – hvilket hjelper.

Ta den av.

Man ender alltid opp med sånne rare vannmerker. Små skygger fra blyanten over hele benet.

Vicky Malin:

OK, så da skal jeg fikse min egen støtteskinne. Jeg har alltid bare kalt dem benskinner. Jeg kommer til å gjøre en for høyrefoten min. Nå for tiden kalles disse for AFOer – Ankel Fot Orthotic. Og jeg har hatt mange forskjellige opp gjennom årene, helt fra jeg var 15. Men joda, jeg antar det har vært store endringer her, og de siste ti årene sånn cirka har jeg brukt mer i retning av en ankelstøtte enn en hel benskinne – og den typen splitt her ved ankelen som gjør at jeg kan flekse foten. Så jeg har brukt denne typen støtte en god stund nå – akkurat denne typen her.

Noen ganger da jeg kom for å få dem laget, hadde jeg på meg vilt upassende plagg for å få det gjort – så som skikkelig trange tights eller noe annet som måtte dras oppover benet. Det smarte er å ha på seg noe du lett kan trekke over kneet. Og så begynne med dette stoffet; denne elastiske bandasjen.

Og faktisk er det samme mann som har laget støtteskinnene mine helt siden jeg var 20 eller 21 som jeg fortsatt går til nå. Sam Walmsley heter han, og jeg blir bare helt overveldet over hvor kjapt han gjør denne jobben.

Jeg lurte på om jeg har dratt den litt langt opp, her. Synes du? Burde jeg forkorte den litt?

Claire: Ja, kanskje.

Jeg tenkte nettopp på at noen ganger la han den dobbelt, men det gjorde han ikke – det var et grep jeg brukte på noe annet. Å ta vare på knærne mine. OK, så hvis

jeg ikke trekker den så langt ned kan du bare kutte av det overskytende ved enden. Ja, jeg tar den kanskje så langt likevel, men jeg tar trolig bare gips til dit. Jeg vil ikke at den skal være rynkete. Jeg vil ikke ha for mye stoff. Jeg prøver å kutte av dette her. Jeg husker at tærne alltid tippet akkurat ut av bunnen. Men det var egentlig full lengde, hele foten der.

(Ler) Ikke spesielt rent og pent på enden der, men ...

Så neste ting er å bare forsøke å allerede nå få foten min i en god posisjon, eller altså, poenget med det er å begynne å markere noen av områdene på støtteskinnen min som vi må være oppmerksomme på, så her ville Sam markere rundt ... hva var det for noe ... det benete? Det benete ettellerannet. Så, bare for å være klar over at dette er de stedene som virkelig kommer til å presse inn mot plasten i støtteskinnen.

Claire: La han ikke inn en skjærekanal før ...?

Jeg vet ikke ... la den vel trolig inn først, gjorde han ikke?!

(Ler) Ja! Han gjorde det, han la inn en skjærekanal. Det er faktisk en litt annerledes kanal; den jeg er vant med er bare en flat plastbit; veldig bøyelig.

(Ler) Jeg burde kanskje ha lagt den ... sorry! Jeg er ikke engang sikker på om han la den inn før den elastiske bandasjen. Kanskje ikke. Nei, han skjøv den nedi sokken, nedi bandasjen. Men OK, nå er vi på rett spor igjen.

Takk skal du ha.

Jeg vil så gjerne klare å huske navnet på disse greiene, men det er benete, ettellerannet, benete prominenser – benete prominenser, ja.

Så for meg ville disse delene, senere ville de vært oppvarmet, plasten ville vært varm og så strukket ut. Og det letter en del på trykket, for ellers skaper det bare mer trykk på huden ved skinnen og der er to veldig tydelige der. Han laget alltid et merke på baksiden der hvor ankelglipen kom til å være. Du vet hvor du skal markere glipen der.

Ja, på undersiden er det en som er skikkelig viktig å polstre senere. Så snart plastskjellet er ferdig, legges en mengde polstring og skum på forskjellige steder. Mange forskjellige typer skum av forskjellige materialer, alt ettersom hvor det legges, hva det skal dekke, hvor stort trykket er – antar jeg. Der, og så en under stortåen her og så vet jeg ikke helt om han ... han kan ha merket den på utsiden. Det skal definitivt være en bøyning her, hvor man snitter plasten så den bøyes litt vekk fra tærne – men jeg kan også lage noen merker på gipsen her også. Og så til slutt ville han markere der han kom til å ... ikke gå til, tror jeg, så hvis jeg stiller foten i en god gå-vinkel ... Jeg gjetter at vi ikke vil ha den for høy.

La oss gå i gang.

Kanalen er lagt inn, bandasjen er på, har laget merker for innsiden av skinnen – så la oss starte med gipsen.

Jeg skal bare legge denne i vann, deilig varmt dette vannet. Gir den en liten skvis, prøver å få vannet til å trekke inn og tvers gjennom hele rullen. Gir den en liten klem. Skulle jeg funnet frem til enden først? Trolig! Forsøker å finne enden. Haha! OK, starter ved tærne og så er det ... å vikle rundt.

Sam ville vært så kjapp her, sannsynligvis gjort ganske mange ruller også, men egentlig bare lagt den rundt, fordi han er så vant til å gjøre det. Jeg kommer til å legge den ned litt, og bare prøve å få litt mer form på den her. Det er veldig viktig å forsøke å få til en god form på foten, slik at når jeg spenner foten så sklir den litt rundt og jeg kan forsøke å gjøre den slapp og hente den inn igjen og gjøre et par ekstra lag her, ved ankelen. Skal bare legge dobbelt her oppe.

Og dette er jo noe ganske annet enn den type gips man får om man brytter benet, eller noe. Men jeg hadde faktisk, fra jeg var 1 til 5 år noe de kalte gips-strekkere, eller noe jeg tror jeg husker ble kalt gips-strekkere, bare for å få foten min i en god og stabil gå-posisjon, og det holdt alle muskler og sener strukket ut i en god og stabil posisjon. Og for å få til dette forsterket de hælen skikkelig, for jeg prøvde jo å fyke rundt og gjøre alle de tingene som småtroll gjerne vil, så jeg slet den veldig fort ut, så derfor la de lag på lag på hælen. Og jeg husker faktisk veldig godt følelsen jeg hadde når den ble tatt av, og når jeg humpet ned for å begynne å gå og plutselig fikk den helt andre følelsen av å være skikkelig ustø. Så faktisk, på en måte gjorde de gipsene, selv om de var svære og jeg var liten, de gjorde det mye lettere for meg å bevege mer rundt da jeg var liten.

Synes du jeg skulle legge et lag til?

Claire: Jeg vet ikke. Hvordan føles den? Føles den skjør?

Jeg tror det kan være enklere å skjære gjennom hvis jeg bare har ett. Jeg er ikke sikker for jeg har jo alt ... Så jeg bare glatter det ned her, før det tørker, og dette er jo også tiden for meg til å finne riktig posisjon, så jeg skyver kneet frem, litt over foten, og skyver skikkelig ned. Sam pleide å sitte der mens den tørket. Han satt og pratet med meg, men mest holdt han den i posisjon til den var ferdig hardnet.

Innimellom ba han meg om å slutte å snakke og bare konsentrere meg om å presse ned med hælen!

Nå kjennes det som den tørker fint, så jeg kommer til å lage et par ekstra merker på utsiden, der hvor gipsen må vides litt ut, oppvarmet og utvidet her, og så der hvor den skal stoppe også, men det må jo være en utviding her også, så den ikke gnir mot toppen av benet.

Ooops. OK ... så da ...

Ler

Jeg skal bare tørke hendene litt. Beklager så mye!

Ler

Før det vannet når meg kommer jeg til å kutte den av!

Hun ler manisk mens hun holder en tapetkuttekniv!

Claire: Har du behov for å bevege deg litt?

Tror ikke det. Nei, jeg har det fint her.

Jeg føler meg ganske trygg på dette, for det er ganske tynn gips også, så jeg kan virkelig se alt, så jeg klarer meg med små og grunne kutt, og nå skal jeg bare ta vekk den hånden, få den ut av veien, og så bare kutter jeg ned langs sporet. Vil bare forsikre meg om at sporet er rett. Prøver bare å komme gjennom til gipsen og det er jo et ganske tynt lag det her. Definitivt tykkere her ved ankelen. Tar bare noen rolige, stødige småkutt her.

Det er fantastisk, faktisk, hvor skremmende dette kan være når man er liten, selv om du vet at vedkommende som gjør dette vet hva de driver med. Som når man får ting kuttet av og selv om de sier at 'dette går bra, dette går bra', så føles det litt ... Det er ganske fint å føle at man har kontroll, tenker jeg.

Skal bare forsikre meg om at den holder seg i midten av sporet; holder fingrene mine unna. For hendene mine vil bevege seg i den retningen. Bare følger sporet. Bare tar tak i den litt tykke delen her. Ja, bra. Legger vekk knivbladen.

Så skal jeg bare se om jeg kan, har tatt mesteparten av det, dette er mye tykkere her, hvilket er bra, rundt ankelen. Jeg blir nødt til å prøve å kutte ned langs dette sporet nå, så jeg kutter bandasjen.

Jeg synes det er enklere å kutte vekk fra meg. Ved skjæringspunktet.

Jeg forsøker å hente ut tubigrip-en/bandasjen for å kutte den, det er nok lettere her.

OK.

Så da drar vi det ut. Merkene du kan se er innsiden og da pleide han bare å dra det litt sammen ... ooops!

Ler

Dra det litt sammen ... og så pleide han å studere det for å være sikker på at alt var i riktig posisjon.

Ler

Og der hadde vi min støtte!

Skjerm 1, video 3: Kanter Vicky

Darren Jones

Jeg vil vite hvordan og hvorfra Elvis beveget seg. Var det hælen? Var det kneet? Var det hoften? Vel, da jeg så det om igjen i dag, fordi at når jeg gjør det, så står jeg sånn og så bare beveger jeg meg ... Og det er det; det er alt jeg gjør. Men fordi buksene har (*innsydd*) sleng, så er det slengen som beveger seg og så tror man at det er Elvis som beveger seg, men så er det egentlig klærne som står for bevegelsen. Ikke Elvis.

Alle overdriver. De over-synger. Hvis du vil bli tatt alvorlig som Elvis-hyllest: Stopp. Vi må stoppe. Latterlige mengder med bevegelser.

Det handler ikke bare om å sveive med armene, det er de minste detaljene som er utslagsgivende, tror jeg.

Skjerm 2, video 1: Kjeledresser

Darren Jones:

Det er også en ting, det at folk tror at Elvis faktisk beveget seg. Det var klærne som beveget seg. Så du kunne se alle menneskene gjøre dette, men alt Elvis måtte gjøre, var dette, og så ville greia vifte rundt uansett.

Vicky Malin:

Så du sier på en måte at folk overdriver?

Darren Jones:

Flesteparten!

(Vicky ler)

Alvorlig talt. Flesteparten, også jeg da jeg startet. Alle overdriver. De over-synger. Hvis man vil bli tatt alvorlig som Elvis-hyllestartist: Stopp. Vi er nødt til å stoppe. Latterlige mengder med bevegelser.

Janny James:

I den første greia er du nødt til å klare å gå på og gå forover og så gå tilbake, som Elvis, det må du, for det vil de øyeblikkelig gjenkjenne, vet du, og de kommer til å se på drakten, vet du, og tenke, wow, du vet, den hvite drakten med påsydde perler over alt. Du vet, gjøre noen av hånd-greiene og alt det der, vet du, og riste, vet du, hvis noen er der oppe og så må du begynne. Sånn at når du åpner munnen og det forhåpentlig er en Elvis-stemme, så er de bare (*gisper*), helt sånn, og så etter det, da har du dem, virkelig. Så det er veldig viktig at den faktiske inngangen, du vet, og se vennlig ut og et par av de Elvis-«movesene» og litt karate og alle de greiene der og så starte sangen og de, de kjenner igjen alle Elvis-bevegelsene, etterfulgt av stemmen. Og så er de helt over seg og bare kan ikke tro det. Du vet, det er som et sjokk. De tror, å gurimalla, du vet. Jeg kjenner igjen drakten og bevegelsene og så kommer den, den riktige stemmen. Du har dem, de har ingenting å klage på.

Des Perenara:

En, to, tre, fire, en, to, tre, fire.

Så la oss bare gjøre armen.

En, to, tre, fire, en, to, tre, fire, en, to, tre, fire. Så to sirkler og to støt, to sirkler og to støt.

Du klarer lett å gjøre det. Bare to sirkler og to støt, to sirkler og to støt, to sirkler og to støt, to sirkler. To støt med hoftene, også. To sirkler, to hoftestøt. To sirkler, to hoftestøt. To sirkler, to hoftestøt.

OK, jeg tror du har armen, armen.

Så er det to sirkler, to støt, to sirkler, to støt.

Jeg mener, det er ganske mekanisk.

(Repetert i bakgrunnen: to sirkler, to støt)

Så ja, la oss starte med litt tå-tapping. Så hvis du kan trene litt på det.

(Repetert i bakgrunnen: En, to, tre, fire)

Helt annerledes.

La oss bare gjøre armen. Så, denne er løs og ledig, bare hender som går fremover og bakover. Kanskje ta med armene også. Jeg vet ikke om du vil gjøre dette med musikk eller ikke. Du vet, jeg kan fortsette med dette, jeg er avslappet, men energien min går fremover så fort den bare kan, men hvis jeg spenner ...

(Repetert i bakgrunnen: Flytt på vekten, tapp)

Darren Jones:

Jeg vil vite hvordan og hvorfra Elvis beveget seg. Var det hælen? Var det kneet? Var det hoften? Vel, da jeg så det om igjen i dag, fordi at når jeg gjør det, så står jeg sånn og så bare beveger jeg meg ... Og det er det; det er alt jeg gjør. Men fordi buksene har (*innsydd*) sleng, så er det slengen som beveger seg og så tror man at det er Elvis som beveger seg, men så er det egentlig klærne som står for bevegelsen. Ikke Elvis.

Janny James:

Folk vet hva som kommer. Du vet, de vet hva som kommer og de bygger seg opp til det, du vet, Polk Salad Annie. Bare bevegelser, er det ikke? Du vet, som du sa, forskjellige typer har forskjellige, akkurat, forskjellige fakter og bevegelser. Du vet, hvorvidt de er kjappe og frekke, det kan kanskje bare være, bare være, du vet, en spesiell nakkebevegelse eller noe, eller et ansiktsuttrykk. Alle vet når det kommer, til hvilken tekstlinje. Sånn er det. Og hvis du ikke gjør det, vet du at du ikke er Elvis-ete nok, egentlig, er du vel? Hvis du ikke lager den grimasen som han gjorde akkurat da, så ender det i andre enden av skalaen.

Leigh Crow:

Øynene er, er slappe, de er avslappet, ikke sant? Du vet, og så er de nedenfra littegrann, sant? Nedenfra, sånn at du, du får, du vet, det 'slem gutt-blikket', ikke sant? Så du får det. Og så er munnen en helt egen greie.

Man har, du vet, man har det skjeve grimase-smilet, ikke sant. Jepp. Det med bare, bare overleppen, du gjorde det riktig første gangen. Der har du det. Ja. Og så kan du, du kan gjøre det. Du kan gjøre det når du synger (*synger*) «Oh ba ba ba» og så, jepp, og et lite nikk, et lite ... Nakken og hodet ditt er gode. Slapp av, men det er, mye av det er egentlig bare avslapping og, du vet, å bevege seg til musikken.

Des Perenara:

Utgangsposisjon som om du skal slåss med noen.

(Repeterende og overlappende: Sirkel, sirkel, støt, støt.) Det stemmer, bare tappe og tappe og tappe, tråkk og tapp, tråkk. Jepp. Så egentlig er dette alle Elvis' bevegelser. Og gyng og tapp ... OK, la oss prøve med musikk. Dette er en litt rar en. Det er som

om han har fått fatt i en strømførende ledning, og den bare, den bare pumper. Utgangsposisjon. Rist dem, løsne skuldrene, sprett og begge knær er bøyd (*hans skuldre*) og så en, to, tre (*bare rist dem*).

Støt støt; en to; støt støt, en to; støt støt, en to. støt, støt, to; hofte, hofte; to hofte hofte, sirkel med armene. Hofte hofte. Den andre tingen han gjør er utslag mot venstre og høyre. (*hofte hofte*) Er du oppvarmet nok for det? Si fra når du er fornøyd ... (*tapp, tapp*) vektforflytning. Det er en god utstrekking. Tapp. Omfordel vekten, tapp. Omfordel vekt, tapp. Det gir deg en idé om hvor du er nå. Omfordel vekten. Det er alt. Forhåpentlig blir du bedre. (*Legg inn et tapp der.*)

Darren Jones:

Når han vekslet fra venstre til høyre hånd, gjorde han det alltid på samme måte. Veldig sakte. Ta den ene hånden over ... gjorde det alltid på den måten. Så han ville gjort ... Så han synger (*synger*) «something in the way she moves attracts me like ...» så sakte, begge hendene på den og så en sakte overføring. Og så, du gjør ikke det. Det var. Det var som om (*synger*) «something in the way she moves attracts me like ...» Og ser du, også som, slik, jeg vender meg. Du er publikum og jeg møter deg ansikt til ansikt. Så jeg, jeg er åpenbart veldig scene. Og Elvis stod aldri bare på ett sted, han dekket hele scenen.

Så han (*synger*) «something in the way she moves attracts me like ...», så jeg tok mikrofonen i hånden. Men i stedet for at jeg flytter hånden mot mikrofonen, flytter jeg mikrofonen mot hånden. Så nå er kroppen min automatisk vendt den veien. Så jeg legger den i min venstre hånd og så begynner du å 'gjøre' gangen din. Det er på den måten du, du kan bevege deg over scenen, eller i hvert fall Elvis gjorde det, og det var sakte, på den måten der. Og så tar du den bort til den enden der. Og så, fordi du har den i den hånden nå, har jeg begynt å gå denne veien. Jeg vet dette er trivielle saker (*Vicky: det er de ikke, de er briljante!*) men også at de er ting som, de er tingene som – som en Elvis-hyllestartist – man studerer. Det handler ikke bare om svingende armer, det er de små detaljene som utgjør forskjellen, tror jeg.

Des Perenara:

Men det følger beaten. Alt følger beaten. (*Du vet, du kommer til å bli bedre.*) Så vi tar en oppsummering. Vi, vi starter, starter med tå-tappingen. Hvis du slapper av og bare beveger der, forsøk å bevege hendene bakover så kjapt du bare kan. (*Jeg er sikker på at du blir bedre.*) Det er noe annet enn å være anspent og gjøre det. Så hoftene står i utgangsposisjon, som om du skal slåss med noen eller noe sånt. Og hoftene bare beveger seg til en, to. Så flytter du vekten frem og tilbake, og så over på for-foten. La oss prøve det til musikk, nå (*over på bak-foten*). En, to. Og så begynner knærne så smått også. Selv om du gjør knærne ser det ut som om du gjør hoftene og så tå-tappingene.

Kanskje bøye bak-benet. Ser ut som, ja. Det er ja. Flytt vekten din til midten. Så du er i midten, men begge benene, sånn ja, begge benene er bøyd og du går «boom, boom». Og der ser du, knærne beveger seg også. Det er bedre; se om du kan komme litt lavere.

Å bøye ryggen, det er greia. Og bang. Hofte, hofte, hofte, hofte, hofte, hofte, hofte. Der, ja. Der, ja. Og så tå-tappingene. Mens vekten flyttes bakover og forover. Det er

som når en bokser slår; de, OK, de rister skuldrene og du får i gang skuldrene så de er helt løse og ledige (... *Tre. Fire ...*) Og dette gir deg en idé om hvor du er nå. Jeg mener, for en crazy ting å gjøre. Det var det han gjorde. Du vet hvem som tenkte på å gjøre noe sånt som det? Sirkel, sirkel.

Janny James:

Du er et individ, alle er individer. Du vet, hvert menneske er helt forskjellig fra alle andre og har dessuten sin egen unike måte å formidle en dans, en forestilling. Selv om det er et Elvis-show som du skal fremføre alene, så konkurrerer du ikke med noen. Du vet, det er dine tanker, ditt uttrykk, din, ditt, alt handler om hvordan du formidler det som et individ. Og det er det. Det er så enkelt. Og det er derfor jeg liker å se Elvis-opptredener i pub-er og på klubber, vet du. Fordi de er upåvirket av alt det der, du vet, de gjør sine bevegelser, men er ikke ødelagt av presset fra, fra publikums forventninger. Du vet, det er blitt for Elvis-ete, er det ikke? Det har gått for langt i énretning.

Claire Cunningham:

Ja, kanskje festivaler og konkurranser har mer av den slags press, på å gjøre visse spesifikke ting.

Janny James:

Men samtidig er jeg ikke enig. Jeg er ikke enig i det for min del. Det er greit for alle andre, jeg liker ikke konkurranse. Jeg hater det. Hvordan kan man ha en konkurranse for å avgjøre hvem som kan være mest lik en de aldri kan være? Man bare kan ikke. Vet du hvem som kan være mest Elvis? Og det, det er trolig det som frembringer det, at folk gjør flere bevegelser enn én; det som er nødvendig.

Og faktisk ser man at Elvis er blitt overdrevet aldeles fullstendig, er han ikke? Jeg mener, det er fascinerende å se på. Det er veldig underholdende, men det stemmer ikke. Det er ikke slik Elvis egentlig var, men Konkurransen. Du vet at det er slik, jeg bare liker det ikke. Jeg skjønner ikke hvorfor man ikke bare kan forestillinger med forskjellige utøvere. Og det er det. Sånn at jeg er kun et Elvis-show. Eller en Elvis performer, sånn at, du vet, hvis folk er interessert, de [*sier*] Er du en imitator? Jeg sier: Vel, jeg har på meg en kjeledress. Jeg kan gjøre stemmen, vet du, det er et Elvis-show. Du vet, hvis du er interessert kan du komme og ta en titt. Du vet, jeg kan sende deg saker. Men jeg liker ikke å bli kalt en mimiker for det er på en måte litt lite respektfullt. Men «Elvis-show» og «Elvis performer» – da er du trygg. Da blir man ikke dratt inn i den derre E.T.A. Jeg bare hater den. Jepp, den er unødvendig.

Claire Cunningham:

Ja, jo. Jeg tenker at dette er ting jeg er ganske interessert i, i hvor grensen går mellom å imitere noen og å hylle dem, kanskje.

Janny James:

Du kan gjøre begge deler samtidig. Men et hyllest-show kan være bare deg som synger, ikke sant; at du bare synger sangene er fortsatt en hyllest, er det ikke? Men jeg er ikke egentlig opphengt i ordet 'hyllest'. Hyllest til ditt og hyllest til datt. Du vet, hvis du gjør et show så har du åpenbart aktelse for vedkommende, uansett. Jeg trenger ikke være en hyllest ditt og hyllest datt, vet du, det burde være åpenbart. Jeg ville jo ikke finne på å gå ut der å rakke ned på Elvis, ville jeg vel? Du vet, jeg gjør

dette for kjærligheten til musikken og hele greias image. Og med respekt, så klart. Du vet, slik flesteparten er, du vet, ren respekt.

Des Perenara:

Så det er altså høyre foten, du tar en, to. Så, den første er en tapp, tapp steg og tapp. (*Repeterer: Forflytt vekten, tapp. Sirkel, sirkel, støt, støt.*) Forflytt vekten, tapp. Sånn. Jepp, legg inn den tapp-en der. Sånn, ja. Tapp og tapp og tapp. La oss gå over til et annet move, eller hva? Løsne på skuldrene. Bare løsne skuldrene og bare riste og ryste. (*steg og tapp*) Ja, så dette er i grunnen alle Elvis' moves. Og så går vi over til å lage sirkler med armene, og sirkel. Så: utgangsposisjon. Finn stillingen og så sirkel, sirkel, støt, støt. Det gir deg en idé om hvor du er nå. Og, du vet, forhåpentlig blir du bedre. Og så gjør vi de to sirklene, og jeg er sikker på at du kommer til å bli bedre. Bare gi oss en shimmy (*risting av kroppen fra skuldrene og ned*). Gjør hva du vil med armene, faktisk. I to takter er den der ute og gjør ettellerannet. (*Ler*)

Leigh Crowe:

Mye av det har å gjøre med å legge vekten på tåballene. Så dette, denne type greie akkurat der, og så bøyer du kneet, og der gjør du, der gjør du nok. Og så holder du, du holder én rett ut og én inn. Jepp, der har du det. Og det er en klassiker – så lett som å løfte en fot opp; en hæl opp. Lett som en plett. Og så er hendene viktige. De er superviktige. Han var virkelig, virkelig uttrykksfull. De henger og dingler, vet du; bare dingler. (*Synger:*) «Like a hot rod racin' ...» ikke sant? Og så litt senere er det dette, med tommelen strukket helt ut, veldig bakover. Så disse fingrene ut, og så, hvis du bøyer de andre inn, akkurat der.

Darren Jones:

Vi holdt alltid mikrofonen helt nede ved bunnen. Så du kunne se. Hele mikrofonen. Altså hele veien opp, sånn at han pleide å ha den der ut, med albuen i omtrent 90 grader.

Vicky Malin:

Når du sier albuen i 90 grader, hva mener du? Da er den ikke særlig nære munnen.

Darren Jones:

Nei, fordi Elvis hadde en kraftig stemme. Veldig, veldig kraftig. Og det er veldig sjelden at Elvis hevet mikrofonen opp til leppene sine, med mindre ... La oss si, for eksempel, at sangen jeg nettopp sang ... Han ville kanskje ... (*synger*) «I see the stars ...» Når han takler de dype tonene kommer den kanskje litt nærmere. Men så snart de kraftfulle notene kommer, er mikrofonen der nede.

Vicky Malin:

Dæven. Det er jo ved hoften din.

Darren Jones:

(*synger*) «I hear the sigh ... I hear the roar ...» Og så bare: (*synger*) «Oh my god ... how great.» Han gjorde det jævlige ofte. Mikrofonen forsvinner ofte. (*synger*) «How great, Lord ...» Alt som var dypt, og den nærmet seg; alt som var stort, svært, kraftfullt ... med én gang. Og jeg mener med én gang. Man kan se Elvis gjøre det ofte på den måten, eller den andre, hva var den andre måten han gjorde det på? Han hadde på en slags måte mikrofonen der og så ville han ... (*synger*) «How, great ...» Og så, heller enn å trekke mikrofonen vekk fra seg, så trakk han skuldrene bakover og

hodet bakover. Ja, det var nok den andre måten han gjorde det på. Så dette er alle bevegelsene. Dette er slik Elvis beveget seg, helt ned til det faktum at han holdt mikrofonen i stativet.

Des Perenara:

Det er bare den typen (*tapper*), jeg mener, for en crazy ting å gjøre. Men det var det han gjorde. Du vet, hvem ville finne på å gjøre noe sånt som det der? La oss gjøre det til musikk, nå. Ypperlig. Store, fine bevegelser, fine hoftebevegelser, som gir deg en idé om hvor du er nå. Og, du vet, forhåpentlig blir du, blir du bedre eller ikke.

Leigh Crow:

Bare føl det. Ikke bli for ... Jobb med, jobb med signalene, nå – okay? Leppene, de tunge øynene, den lille vinglingen med hodet, de løse hendene og bare ha dem alle i vokabularet ditt. Lær deg dem, øv på dem, lær deg dem foran speilet. Øv på alle sammen, få alle inn i vokabularet ditt, og så – bare selg nummeret ved å bruke det du kan. For det må ikke være, det må ikke være for presist, for koreografert, for da mister det spontaniteten og begeistring; elektrisiteten. Jeg tror ikke, jeg har aldri sett at det fungerer.

Skjerm 2, video 3: Kanter Claire

Leigh Crow

Mye av det har å gjøre med å legge vekten på tåballene. Så dette, denne type greie akkurat der, og så bøyer du kneet, og der gjør du, der gjør du nok. Og så holder du, du holder én rett ut og én inn. Jepp, der har du det. Og det er en klassiker – så lett som å løfte en fot opp; en hæl opp. Lett som en plett. Og så er hendene viktige. De er superviktige. Han var virkelig, virkelig uttrykksfull. De henger og dingler, vet du; bare dingler. (Synger:) «Like a hot rod racin' ...» ikke sant? Og så litt senere er det dette, med tommelen strukket helt ut, veldig bakover. Så disse fingrene ut, og så, hvis du bøyer de andre inn, akkurat der.